

‘Onder de Boschboom’

Ritme van de stad

Iedere stad, zo ook de onze, heeft een ritme. Neem de zomer. Met het wegsterven van de laatste tonen van het festival van het levenslied gaat de stad in zekere mate op slot. De stad wordt weer levend met het van start gaan van festival Boulevard. De week daarna gaat de Kermis van start en dan is de stad weer echt tot leven gekomen. Wat mij wel opviel de laatste jaren dat net als bij de Kermis er ook altijd mensen staan te kijken bij het opbouwen van de tenten op de Parade. Ook een eigenschap is dat mensen wel altijd staan te kijken bij het opbouwen van festivals terwijl bij het verwijderen ervan veel minder aandacht is.

Zaterdagmorgen heeft de stad ook zo zijn eigen klankkleur. Op de warenmarkt zijn altijd dezelfde mensen op dezelfde tijd aanwezig voor de wekelijkse versinkopen. De stad ontwaakt en de vroege vogels en late vertrekkers ontmoeten elkaar soms. In dat onderdeel van rituelen op zaterdagochtend passen ook de schoonmakers die de cafés ontdoen van de resten van de nacht ervoor of buiten even een sigaretje roken na gedane arbeid. Het personeel dat de winkelruiten nog even afdoet met spiritus om de inblik in de winkel verzorgder te maken. De rij bij de bakker geduldig wachtend op het verse brood. De eigenaar van de winkel, die al dan niet met behulp van een argeloze voorbijganger, zijn terras klaar zet en zijn beklag doet over wat hij heeft meegemaakt deze week. De kroegbaas die de stoelen buiten zet voor zijn eerste klanten. Dat alles gebeurt iedere week bij zon en bij regen in winter en zomer.

Op die zaterdagochtend zijn er ook de koffieclubjes. Groepen mensen die iedere week al dan niet in wisselende samenstelling gezamenlijk met elkaar koffiedrinken. Ieder clubje met zijn eigen ritme en eigen mores. Bij een café, koffiehuis of gewoon bij de slager of de sigarenboer. Toevallig bij elkaar gekomen, maar vanaf die tijd met elkaar de week doornemend en het leven beschouwend. De vreugdevolle dingen, maar ook elkaar tot steun zijn als een van de koffiedrinkers een moeilijke tijd heeft. Eigenlijk met elkaar door het leven lopend. Kenmerkend is dat er geen afspraken zijn en dat de eindtijd vooraf vaststaat. Op het moment dat het echte leven aanbreekt staat men op zegt elkaar goedendag en ziet elkaar volgende week op dezelfde plek op hetzelfde uur weer. Als we terugkomen van vakantie doen we lovende uitspraken over dorpspleinen in Frankrijk waar het zo rustiek is en de inheemsers zo leuk met elkaar koffiedrinken. In feite zijn wij dat decor voor onze toeristen iedere week weer het hele jaar door, ook dat is het leven in onze stad.

Jan Hoskam

Onder De Boschboom” is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl